

Tabellen synes at antyde, at kommunernes besparelser har fulgt den spareplan meget tæt, som indgik som forudsætning for folketingets vedtagelse af bloktilskudsnedsettelsen.

Såvel Amsrådsforeningen som Kommunernes Landsforening har imidlertid anmodet medlemmerne om at angive, hvilke af deres besparelser de ville henføre til regeringens spareplan. Medlemmerne har givet meget forskellige svar herpå. Det er ifølge sagens natur ikke klart, hvornår en faktisk besparelse vedrørende f.eks. folkeskole eller sygehuse er henregnet til spareplanens henstilling eller kommunens eget initiativ, og der gives næppe en entydig besvarelse herpå. Kommunernes Landsforening oplyser på grundlag af medlemmernes egne skøn, at ca. 1/3 af de reale besparelser kan henføres til spareplanen; Amsrådsforeningen oplyser, at der blandt dens medlemmer er indrapporteret i alt 60 procent, som vedrører spareplanen. Indenrigsministeriet finder disse skøn meget lave.

Spørgsmålet om, hvorvidt de kommunale besparelser er opnået gennem nedsatte udgifter eller forøgede indtægter, kan ikke besvares udtømmende, da oplysningerne vedrørende amtskommunerne kun indeholder tal for nettoudgifterne.

På grundlag af stikprøvematerialet og talene for Københavns og Frederiksberg kommuner synes kommunernes drifts- og anlægsindtægter (ekskl. refusion) i de reviderede 1983-budgetter stort set at svare til indtægterne i de oprindelige budgetter. Målt i kroner og øre er der således set under ét ikke tale om takstforhøjelser. Man skal dog være opmærksom på, at uændrede kronebeløb i realiteten er ensbetydende med en mindre, real takstforhøjelse, da pris- og lønstigningstakten nu ventes at blive lavere end forventet ved 1983-budgetlægningen.

Indenrigsministeriets stikprøvemateriale for kommunerne giver ikke grundlag for at belyse besparelsernes virkning på det kommunale personaleforbrug. Kommunernes Landsforening har ligeledes i sin skrivelse af

30. marts 1983 anført, at landsforeningen ikke er i besiddelse af oplysninger fra de enkelte kommuner til at belyse beskæftigelsesvirkningerne i kommunerne. En væsentlig grund hertil er formentlig, at besparelserne endnu ikke er helt udmøntede og man derfor ikke kan vide, i hvilket omfang de berører personalet.

Dette kan også forklare, at det ikke har været muligt at skaffe oplysninger til besvarelse af spørgsmålet vedrørende artsopdeling af besparelserne. Derfor kan underspørgsmål 3b og 3c i spørgsmål 31 ikke besvares for indeværende.

Det er dog muligt at skønne over, hvor stor en del af besparelserne der vedrører anlægsudgifterne, nemlig i alt 523 mill. kr., jfr. tabellerne 1-4.

Amsrådsforeningen har fra sin undersøgelse angivet, at besparelserne i amtskommunerne (inkl. hovedstadsrådet) har medført en reduktion i det budgetterede personaleforbrug svarende til 1.277 fuldtidsstillinger. Denne reduktion udgør ca. 1 pct. af det oprindeligt budgetterede personaleforbrug for 1983.

For kommunernes vedkommende udgør besparelser på overførselsindkomster m.v. en relativt større del af besparelserne, og virkningen på personaleforbruget vil derfor være relativt mindre end i amtskommunerne.

Hvis man imidlertid som et regneeksempel antager, at også kommunerne har reduceret deres budgetterede personaleforbrug (ekskl. beskæftigelsesforanstaltninger) med ca. 1 pct., får man, at den samlede kommunale sektors budgetterede personaleforbrug for 1983 er reduceret fra ca. 451.000 til ca. 446.500. Til sammenligning var der for 1982 budgetteret med et personaleforbrug på ca. 442.000 fuldtidsbeskæftigede. Det fremgår ikke af materialet, i hvilket omfang reduktionen af den budgetterede stigning i personaleforbruget er et resultat af bloktilskudsnedsettelsen og af andre initiativer i kommunerne.

Det er ikke muligt at opdele personalereduktionen på personalekategorier.